

Дактилоскопія трупа є важливою експертною діяльністю від якої залежить не лише встановлення ідентифікації слідів людини, а й розкриття злочину в цілому. Тому, необхідно не лише забезпечити експертів науковою базою, а і всіма необхідними технічними можливостями для сумлінного виконання їх професійної діяльності. І звичайно необхідно посилити відповіальність осіб, які здійснюють діяльність, пов'язану з дактилоскопією.

Література

1. Правила проведення судово-медичної експертизи (досліджень) трупів у бюро судово-медичної експертизи //Міністерство охорони здоров'я України.-1995.- № 6 . - С.8
2. Біленчук П. Д. Судові експертизи : довідник / – К. : [б.в.], 1997. – 48 с. – (Сучасна Криміналістика).
3. Кузьмічов В. С., Прокопенко Г. І. Криміналістика: навч. посіб. /; заг. ред. В. Г. Гончаренко, Є. М. Моісеєв ; Національна академія внутрішніх справ України. – К. : Юрінком Інтер, 2001. – 366 с.

УДК 343.13 (043.2)

Кузьминська Г.С.,
студентка,

Юридичний факультет,
Чернігівський державний технологічний університет, м. Чернігів
Науковий керівник: Сенченко Н.М., старший викладач

ІНСТИТУТ УГОД ЗА КРИМІНАЛЬНИМ ПРОЦЕСУАЛЬНИМ КОДЕКСОМ УКРАЇНИ

Стаття 3 Конституції України проголошує, що людина, її права і свободи, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю [1]. При цьому в ст. 2 нині діючого Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) передбачається, що одним із пріоритетних завдань кримінального провадження є охорона прав, свобод та законних інтересів учасників [2]. Особливої уваги заслуговує питання захисту та відновлення порушених прав особи, якій злочином заподіяно моральну, фізичну або майнову шкоду. Цьому має сприяти новий інститут кримінального процесуального законодавства – врегулювання кримінально-процесуальних відно-

син на підставі угод. Положення глави 35 КПК України розширяють можливості сторін у межах здійснення кримінального провадження і є одним із кроків до його демократизації. При цьому задекларовані норми кримінально-процесуального законодавства відповідають європейським стандартам і можуть вважатися одним із виявів приведення національного законодавства до вимог законодавства ЄС [3, с.341]. Отже, дослідження нових процесуальних положень є досить актуальною проблемою, оскільки механізм застосування їх на практиці відсутній.

Питання щодо примирення потерпілого та правопорушника досліджували у своїх працях О.М. Боброва, В.Т. Маляренко, В.О. Кучер, О.В. Сав'юк, М.І. Хавронюк, В.В. Землянська, О.О. Дудоров та інші.

Метою дослідження даної статті є визначення поняття, порядок укладення, умови та наслідки укладення даних угод.

Перш за все потрібно вказати, що в КПК України знайшли відображення угоди двох видів (ст.468):

1) угода про примирення між потерпілим та підозрюваним, обвинуваченим – сторони домовляються відносно розміру шкоди, завданої кримінальним правопорушенням, строку і порядку її відшкодування, питань, пов'язаних із видом і розміром покарання, наслідків невиконання угоди.

2) угода між прокурором та підозрюваним, обвинуваченим про визнання винуватості. При укладенні даної угоди може йтися щодо зменшення обсягу обвинувачення, застосування кваліфікації діяння про менш тяжкий злочин, щодо пом'якшення покарання тощо.

Перемовини про укладення угод можуть ініціюватися будь-якою стороною майбутньої угоди. При цьому слід зазначити, що ініціювання угод можливе з моменту повідомлення особи про підозру у вчиненні злочину до виходу суду до нарадчої кімнати для внесення вироку. Проте факт проведення перемовин про угоду в разі їх невдалого завершення в подальшому не може розглядатись як відмова від обвинувачення або визнання вини, а слідчий та прокурор зобов'язані проінформувати підозрюваного та потерпілого про можливість укладення угоди, роз'яснити механізм її укладення та не чинити перешкод у цьому.

Необхідно вказати, що положеннями КПК України передбачаються відповідні умови, за яких можливе укладення даних угод (ст.469). При цьому положення КПК України прямо забороняють угоду про винність у справах, у яких є потерпілій.

Існують також певні обмеження щодо укладення угод у випадках

множинності на боці обвинувачення та/або захисту [4]. Варто зазначити, що положення КПК зобов'язують тільки прокурора враховувати певні обставини при укладенні угоди. Потерпілий у цьому разі вільний у виборі рішення та оцінці обставин. Такий розподіл пов'язаний із тим, що прокурор виступає представником держави і відстоює державні, а не свої особисті інтереси. Стосовно змісту угод, то він має відповідати вимогам ст. 471-472 КПК України, у яких стисло вказані їх реквізити.

Слід зазначити, що наслідки укладення угод для всіх сторін передбачні статтею 473 КПК України. Досягнення домовленостей і підписання угоди є підставою для невідкладного зупинення слідчих або судових дій і розгляду досягнутої угоди. На стадії досудового розслідування підписання угоди означає негайне направлення справи разом з обвинувальним актом до суду. Повернуту справу слідчому прокурор у цьому разі не має права.

Суд зобов'язаний перевірити угоду і вже за результатами перевірки суд може або дозволити, або відмовити в затвердженні угоди. Затвердження угоди оформляється вироком у скорочений формі. Відмова в затвердженні угоди перешкоджає повторному зверненню до суду з угодою в тому ж кримінальному провадженні. Можливість оскарження такої відмови в КПК не передбачена. Вирок, який винесено на підставі угоди, може бути оскаржено в апеляційному порядку з урахуванням викладених вище обмежень. Також КПК України передбачає настання відповідних наслідків у випадку невикнання угоди (ст. 476).

Таким чином, угода про примирення та угода про винність можна визначити як форми компромісу між сторонами кримінальної справи за окремими категоріями справ, які є ефективним видом закінчення кримінальної справи, що дозволяє врахувати інтереси обох сторін, зекономити час та ресурси для розслідування та розгляду більш тяжких злочинів. Проте угоди передбачають певні обмеження сторін у правах, перш за все сторони захисту, що і дає підстави деяким науковцям вважати даний інститут недемократичним, таким, що порушує принцип презумпції невинуватості. Тому в даному випадку угоди мають застосовуватися тільки після ретельної оцінки всіх за та проти такого кроку.

Література

1. Конституція України // Офіційний вісник України. – 2010. – №72. – Спеціальний випуск. – С.2598.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України: чинне законодав-

ство зі змінами та доповн.- К.: Паливода А.В., 2013. – 328 с. – (Кодекси України).

3. В.О. Кучер, О.В. Сав'юк. Угода про примирення у кримінального процесі. // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. – №4. – 2012. – С. 340-349.

4. Лист ВССУ з розгляду цивільних і кримінальних справ "Про деякі питання здійснення кримінального провадження на підставі угод"// 15.11.2012 № 223-1679/04-12. [Електрон. ресурс]: <http://www.sc.gov.ua>

УДК 34.343 (043.2)

Купрієнко С. В.

студент,

Юридичний факультет,

Чернігівський державний технологічний університет,
Науковий керівник: Остапенко Л. А., к.ю.н., доцент

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ЕТАПІВ ЛЕГАЛІЗАЦІЇ (ВІДМИВАННЯ) ДОХОДІВ, ОДЕРЖАНИХ ЗЛОЧИННИМ ШЛЯХОМ

Легалізація (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, становить велику небезпеку для економіки будь-якої держави, тому для ефективного виявлення цього злочину та розкриття необхідно знати усі етапи його протікання, на кожному з яких злочинці використовують певні способи і мають визначену проміжну мету.

Метою роботи є: встановлення етапів процесу легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, способів легалізації таких доходів на цих етапах, а також аналіз мети, яку переслідують злочинці на кожному з них.

Проблема легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, є предметом уваги таких вчених, як П. П. Андрушко, А. С. Беніцький, В. Т. Білоус, О. О. Дудоров, Ю. М. Лисенков, Р. М. Міловідов, О. В. Пустовіт, Ю. О. Старук, О. О. Чаричанський тощо. Проте деякі питання даної проблеми юридичні дослідженням залишаються малодослідженними.

У роботах А. Н. Литвиненко та Е. Ю. Ковалевої, присвячених дослідженню етапів легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним